

vendig, for at man kan have en virkelig begrundet Mening om, hvorvidt dette Gevær er brugeligt eller ubrugeligt; saaledes er Stillingen. Men naar det er Tilfældet, hvorfor foreslaar den ærede Minister saa at give en Lov, der binder os til en Bevilling paa 4 Millioner Kroner fordelt paa 5 Aar? Det forstaaer jeg ikke. Et af to; enten er der stor Fare paa Jærde, enten er der Krigsfare i Europa saaledes, at vi kunne vente hver Dag at komme med, hvad enten det nu er, fordi vi paa en eller anden Maade er kommen ind paa en gal Politisk, eller det er uden vor egen Skyld, eller der er ingen saadan Fare. Frygter man noget Saadant, er der slet ikke nogen Mening i at give en Bevilling paa 5 Aar; saa lad det være 3 Maanedag, lad os saa give alle 4 Millioner strax paa et Brædt, det var der Mening i. Men kan man vente 5 Aar med at skaffe disse Vaaben, forstaaer jeg ikke det utrolige Hastværk, man har med at skaffe Bevillingen igjennem inden den 1ste April, det er mig aldeles umuligt at forstaa. Jeg kan ikke rime de to Ting sammen. Er Geværerne ikke prøvede, og det staaer fast, og er der saa stort Hastværk, at vi maa tage dem u prøvede, ja saa lad os tage dem strax paa een Gang. Men kunne vi have 5 Aar til Bevillingen, saa maa vi ogsaa kunne have 1 Aar til at prøve dem i. Det forekommer mig, at Konklusionen, der maa drages af det, jeg har oplæst, og som er Hovedpunktet i de Anmærkninger, der følge med Lovforslaget, maa være den, at den ærede Minister i Stedet for at forlange 4 Millioner fordelte paa 5 Aar skulde have forlangt en mindre Bevilling, der var tilstrækkelig til at anskaffe det Antal Geværer, der var nødvendigt til at forsyne en Bataillon eller et Regiment med Geværer, for at der ved denne Afdeling kunde foretages de Prøver og Ovelser, som ere nødvendige, i Henseende til at danne sig en bestemt Mening om Geværets Brugbarhed. Naar Ministeren saa havde set, hvad Geværer duede til, saa burde han derefter være kommen tilbage til Rigsdagen, og hvis den til den Tid ikke var samlet, hvilket jo er meget sandsynligt, saa kunde han jo indkalde Rigsdagen igjen og forelægge dette Spørgsmaal i en ny extraordinær Samling. Den ærede Regering er jo ellers ikke bange for at afbryde Rigsdagens Arbejder og tage dem op igjen, og jeg tvivler ikke om, at den ærede Regering gjerne ser Rigsdagen inde tidt. Det forekommer mig at være den eneste Vej, der er i virkelig Overensstemmelse med Anmærkningernes Udtryk. Men i Stedet derfor er Ministeren gaaet den Vej, som der slet ingen Mulighed er for at gaa, nemlig at foreslaa

at bevilge et u prøvet Gevær, om hvilket vi slet ikke vide, hvad det duer til, og hvilke Konsekvenser det vil føre med sig. Ministeren har været saa hurtig, at han har foreslaaet en Bevilling, inden han har prøvet det særskilt, og saa skal det dog være 5 Aar, inden vi faae det. Jeg synes ikke, der er Spor af Sammenhæng mellem disse to Ting. Jeg mener, at det, det kommer an paa her, er, at vi bruge vor Forstand, og at vi tage Sagen saa nøgternt som mulig, og som den fortjener. Det er jo en Forretning, og der til skal man bruge sin Forstand, og det kan ikke nytte, at man tager den altfor patriotisk og storpolitisk for at komme sine Modstandere til Livs. Under en Valgbevægelse kan det være en fortræffelig Fremgangsmaade; i den behøver man ikke en Gang at bruge sin Forstand saa meget, at man kan læse, hvad der staaer i Oppositionsbladene. Valgene er jo vel ogsaa en Slags Forretningssag, men det forholder sig dog anderledes med en en Forretning som denne, der koster 4 Mill., det vil sige mange Penge. Disse Penge skulle anvendes til et Gevær, og hvis det senere viser sig at være et slet Gevær, saa vil man ikke saa let kunne faae et godt Gevær bagefter, thi er der først givet 4 Mill. til et daarlignende Gevær, saa vil det ikke være megen Tilboielighed til Dagen efter at give Pengene til et godt, eller rettere til et Gevær, der siges at være godt. En saadan Bevilling tror jeg, at man skal være forsigtig med. Det er saavel i Sagens, Bevillingens, i Rigsdagens som i Hærens Interesse, at den bliver meget omhyggelig prøvet. Sagen bør gaa i Udvalg, og der bør man se at komme paa det Rene med, om Geværer duer eller ikke, og er man kommen paa det Rene med, at det er et ganske udmærket Gevær, ikke blot fra den tekniske Side, men ogsaa i praktisk Henseende, og naar det desuden er givet, at det ikke vil medføre nogen Forlængelse af Tjenestetiden, og det endelig ogsaa er givet, hvad de gamle Geværer skulle bruges til — om de skulde bruges til Vidsjægere eller paa anden Maade — saa kan der være Tale om at give Bevillingen. Den ærede Minister sagde, angaaende sidstnevnte Punkt, at, naar der var Foreninger, der virkelig havde et godt og nyttigt Formaal, saa havde man ikke Noget imod at give gamle Geværer til dem. Men det Sørkelige er, at man nu for Tiden ikke veed, hvad der er et godt og nyttigt Formaal. Den ærede Minister har haft stor Sympathi for visse smaa Foreninger i Kjøbenhavn, medens der er Foreninger rundt om i Landet, der i mange Aar have gaaet for nyttige, nemlig samtlige Skytteforeninger, der ingen gamle